ဥမ္မာ ၃၊၃၊၉၈

၂–နာရီခန့်အကြာတွင်ထွန်းတင်ရောက်လာသည်ကိုဆီးကြိုလျက်၊ညော့ခန်းသို့ခေါ်ကာ၊ မိခင်နှင့် ညီမများအားမိတ်ပေးပြီးနောက်ထွန်းတင့်က၊

'ဥမ္မာရေ၊ မင်းရယ်၊ခင်မေရယ်၊သန်းသန်းရယ်၊ ၃– ယောက်စလုံးအရာရှိချုပ်နှင့်ခရီးထွက်ဘို့လာ ပြောတာ၊ဒါကြောင့်ဘဲအကိုကြီးချက်ခြင်းကားနဲ့လာခေါ်တာ၊မဌမတုန်းကခေါ်ဘူးလိုလို၊ခုတော့ ၃–နာရီကားနဲ့ထွက်မယ်ပြောတယ်၊မြန်မြန်ပြင်ဆင်ပြီးလိုက်ခဲ့မှဖြစ်လိမ့်မယ်နော်'

'ဟုတ်ကဲ့ အကိုကြီးကျမလဲအဆင်သင့်ပြင်ပြီးပါပြီး' ဟုဥမ္မာကဖြေလိုက်သည်။

ထွန်းတင့်ကဥမ္မာမိခင်ဘက်သို့လှည့်၍ 'စိုးရိမ်မနေပါနဲ့ဒေါ်ဒေါ်၊ကျွန်တော်ပါလိုက်ရမှာပါ၊ဥမ္မာကို စောင့်မကြည့်ရှုဘို့တာဝန်ယူပါတယ်၊တနင်းလာနေ့၊နေ့လည်လောက်ပြန်ရောက်မယ်လို့မှန်း ထားပါတယ်၊ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်အိမ်အရောက်ပြန်ပို့ပေးပါမယ်။' ဟုထွန်းတင့်ကကြောင်သူတော်ယောင် ဆောင်လိုက်လေသည်။

၄င်းအရာကိုမသိသောဒေါ်ခင်သိန်းက 'ကျေးဇူးပါဘဲမောင်ရယ်၊မိန်းမဖေါ်သုံးယောက်သာမက မောင်ရင်လဲပါမယ်ဆိုရင်၊အဒေါ်စိတ်ချပါတယ်၊ကိုင်း သမီးရေ၊ မင်းအကိုကြီးစောင့်မနေရအောင်မြန် မြန်လုပ်လေကွယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ ပြီးပါပြီမေမေ၊သွားဘို့အဆင်သင့်ပါဘဲ'

'အေး အေး ဘေးအမျိုးမျိုးမှကင်းပါစေကွယ်၊ ကိုင်း သွား သွား'

ကားပေါ်သို့ရောသောအခါထွန်းတင့်ကဥမ္မာကိုကြည့်၍ပြုံးလိုက်ပြီး၊ကားကိုအင်းစိန်ဘက် သို့ မောင်းသွားလေသည်။

လွယ်အိပ်ကလေးကိုင်ပြီးထိုက်လိုက်သွားရသည့်ဥမ္မာခမြာစိတ်ဇဝေဇဝါဖြစ်နေလေသည်။

ယခုသူမအဘို့ဘယ်တုန်းကမှမပြုလုပ်ဘူးခဲ့သောအလုပ်အခုကိုလုပ်ဘို့သွားနေသည့်အချိန် မှာ ကြောက်သလိုလိုဝမ်းသာသလိုလိုဖြစ်ပြီးအပြုံးကြီးပြုံး၍ကားမောင်းနေသည့်ထွန်းတင့် မျက်နှာကိုမ ကြည့်မိဘဲရင်ထဲမှာတဒိတ်ဒိတ်ဖြစ်နေရှာသည်။

အင်းစိန်လွန်၍ရွာမဘက်ရောက်သောခြံတခြံအတွင်းသို့ကားမောင်းဝင်သွားပြီး၊တံခါးပိတ် လျက်ရှိနေသည့်တိုက်တလုံးရောက်တော့ထွန်းတင့်ကဆင်ပြီးသူမလက်ထဲမှလွယ်အိပ်ကိုယူပြီး နောက်၊

'ဆင်းလေဥမ္မာ ရောက်ပြီ'

ဥမ္မာမှာအသားဆတ်ဆတ်တုန်၍မဆင်းဘဲဖြစ်နေလေသည်။သူမ၏စိတ်ထဲတွင်အိမ်တွင်း၌ဘယ်သူရှိပြီး၊ဘယ်မျက်နှာနှင့်ဆိုင်တွေ့ရမည်ကိုရှက်ကြောက်နေလေသည်။

'အော် ဥမ္မာရယ်
ဒီအိမ်မှာဘယ်သူမှမရှိပါဘူး၊ရှက်နေစရာမလိုဘူး၊ညနေစာချက်ပြီး၊တံခါးပိတ် သွားကြပါပြီ၊အိမ်ရှင်တွေလဲ၄–၅ ရက်ကြာမှပြန်လာမှာပါ၊ ကိုင်း ဆင်းလေဥမ္မာ'

ထွန်းတင်ကအားပေးစကားပြောလိုက်ပြီးသူမ၏လက်တဘက်ကိုင်၍အသာဆွဲချလိုက်တော့မှ ဥမ္မာမှာမရဲတရဲကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ပါသည်။

တိုက်တွင်းသို့ရောက်သော်သပ်ရပ်စွာပြင်ဆင်ထားသည့်ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်လိုက်ပြီးသူမအဘို့ဘာကိုမျှမစဉ်းစားနိုင်တော့ပါ၊ထွန်းတင့်ကသူမအားအသာဆွဲထူပြီးအိမ်ခန်းတွင်းသို့ခေါ်သွားလေသည်။

သူမသည်ဒီအချိန်ကစပြီးသူ့ကတိအတိုင်းအခပေးရတော့မည်မှတ်၍လိုက်သွားရှာပါသည်။

သို့သော်ထွန်းတင့်ကအခြားအခန်းများကိုလိုက်ပြရုံသာဖြစ်၍သူမ၏လွယ်အိပ်ကိုနှစ်ယောက်အိပ်ကုတင်ကြီးပေါ်သို့တင်လိုက်ပြီး

'အဝတ်အစားလဲလေ နောက်ပြီးထမင်းစားကြရအောင်'
ဟုပြော၍အပြင်ထွက်သွားလေသည်။

ပဌမတော့သူမမှာဘာမျှမလုပ်ဘဲကုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်နေလေ၏၊၄င်းနောက်စိတ်ကိုတင်းက၁အဝတ်အစားများလဲလျက်ခေါင်းကိုပြုပြင်ပြီးအပြင်သို့ပြန်ထွက်လာရာထွန်းတင့်ထိုင်နေသည်ကိုတွေ့ရ
လေ၏။ထွန်းတင့်ကသူမကိုမြင်သော်ထိုင်ရာမှထပြီးသူမလက်ကိုဆွဲ၍ဆိုဖါပေါ်သို့သွားထိုင်ပြီးနောက်သူမပုခုံးအားဖက်လျက်၊

'ကြောက်မနေပါနဲ့ဥမ္မာရယ်၊ခုမှတော့မထူးပါဘူးကွယ်'
ဟုပြောလိုက်သော်လည်းသူမအဘို့အ
သားတဆတ်ဆတ်တုန်အောင်ကြောက်နေပါတော့သည်။

မိန်းမအကြောင်းကျင်လည်နေသောထွန်းတင့်ကဘာမျှမပြောဘဲသူမကိုဖက်ပြီးပါးကလေးကိုနမ်းလိုက်သည်။အနမ်းမခံဘူးသောဥမ္မာသည်ကြောက်ရွံ၍အရုပ်ကဲ့သို့ဖြစ်သွားရှာသည်။အကင်းပါးသောထွန်းတင့်သည်စားပွဲပေါ်မှအရက်ပုလင်းကိုယူပြီး၊

'အရက်နည်းနည်းလောက်သောက်ပါလားဥမ္မာ၊ထမင်းစားကောင်းမယ်၊အမောလည်းပြေမယ်လေ'

'မသောက်ပါရစေနဲ့ကိုထွန်းတင့်ရယ်၊ကျမဘယ်တုန်းကမှအရက်မသောက်ခဲ့ဘူး၊ရှင်လည်းမသောက်ပါနဲ့လား၊အရက်မူးပြီးမဖြစ်သင့်တာတွေဖြစ်ကုန်ဦးမယ်၊'
ဟုပြောလိုက်သဖြင့်ထွန်းတင့်သည်စား ပွဲပေါ်သို့အရက်ပုလင်းပြန်တင်လျက်၊

'ဒီလိုဆိုထမင်းစားကြရအောင်၊ခု ဖဲ–
နာရီရှိပြီး၊ထမင်းစားပြီးမှစကားထိုင်ပြောသေးတာပေါ့နော်'

ထမင်းစားပြီးနောက်နာရီဝက်လောက်အကြာတွင်ထွန်းတင့်ကတံခါးများပိတ်ပြီးဥမ္မာလက်ကိုကိုင်ဆွဲလျက်အိပ်ခန်းတွင်းသို့ဝင်လေ၏။ကုတင်ပေါ်သို့ထိုင်လိုက်သည်နှင့်တပြိုင်နက်သူမကိုဖက်ပြီးပါးကိုနမ်းလိုက်သည်တွင်ပဌမသော်ရှန်းကန်ပြီးထွက်ပြေးချင်စိတ်ပေါက်လာပါပေသည်။

သို့သော်မသိမသာထွန်းတင့်လက်သည်သူမနို့ပေါ်သို့ရောက်၍ရွရွကလေးအုပ်ကိုင်လိုက်သည်
တွင်သူမအဘို့ထွန်းတင့်လက်ကိုကိုင်၍နို့ပေါ်သို့ဖိထားလိုက်ခြင်သလိုစိတ်ဖေါက်ပြန်လာလေသည်။

ဤကဲသို့ခပ်ရွရွကလေးလုပ်ပြီးနောက်ထွန်းတင့်ကအင်္ကျီကြယ်သီးများကိုလျင်မြန်စွာဖြုတ်ပြီး၊ ဘောလီအင်္ကျီအားချွတ်ပြန်ရာ၊

'အကိုကြီး
အကိုကြီးလိုလားတဲ့ဟာပေါ်ရင်လဲတော်ရောပေါ့၊အင်္ကျီတွေအားလုံးဘာပြုလို့ချွတ် ချင်တာလဲကျမရှက်တယ်မလုပ်ပါနဲ့'

'အို ဥမ္မာကလည်းကွယ်
ဒါရှက်စရာမဟုတ်ဘူး၊ခုလိုဥမ္မာနဲ့အကိုကြီးတို့နှစ်ယောက်ဟာလွတ်
လွတ်လပ်လပ်ပျော်ကြမယ်ဆိုရင်ဘာအဝတ်မှမဝတ်ကြဘဲနဲ့ပျော်ရမယ်ဆိုမှအရသာပိုရှိပါတယ်၊လာပါကွယ်အင်္ကျီချွတ်လိုက်ပါနော်'

ဥမ္မာသည်ဘယ်လိုဘဲငြင်းဆန်ပေမဲ့မရတောဘဘူးဆိုတာသိ၍ဘော်လီအချွတ်ခံလိုက်ရ၏။ယခုလိုအပေါ်ပိုင်းအဝတ်တွေကျွတ်သွားသဖြင့်ဟင်းချိုပုဂံအလပ်စားလောက်ရှိသောနို့နှစ်လုံးပေါ်လာပြီးမာကျောတောင့်တင်းသောနို့နှစ်လုံးကိုထွန်းတင့်ကလက်ဝါးကြီးနှင့်အုပ်၍နယ်ပါတော့သည်။

ဤကဲ့သို့နို့အနယ်မခံဘူးသောဥမ္မာသည်ဘယ်လိုဖြစ်နေသည်ကိုမသိပါ၊တကိုယ်လုံးတုန်၍စောက်ပတ်ထဲမှယားကျိလာပြီး၊သူမ၏စိတ်ကိုမထိန်းနိုင်အောင်ဖြစ်နေ၏။

ထွန်းတင့်သည်နို့သီးခေါင်းကိုငုံပြီးလျှာနှင့်ကလိလိုက်စို့လိုက်လုပ်ပေးရာသူမအဘို့၊တဟင်းဟင်း ဖြစ်၍ဝေဒနာကိုခံစားရလေ၏။နို့စို့နေသည့်ထွန်းတင့်၏ခေါင်းကိုဥမ္မာ၏လက်သိုင်းဖက်၍နို့ပေါ်သို့ဖိချနေမိတော့သည်။

ထွန်းတင့်မှာလည်းတဏှာစိတ်ထနေပြီဖြစ်၍သူ၏အဝတ်အစားများကိုချွတ်လိုက်လျှင်လီးကြီးမှာဘွားကနဲပေါ်လာပေသည်။ဥမ္မာကခဏသာကြည့်ပြီးမျက်နှာလွှဲထားသဖြင့်ထွန်းတင့်ကသူမ၏မျက်နှာကိုဆွဲလှည့်လိုက်ပြီးလျှင်၊

'ဥမ္မာရယ်ကြည့်စမ်းပါကွယ်၊ဒီလီးကြီးဟာမင်းကိုနတ်ပြည်ပို့မဲ့လီးကြီးပါ၊ရှက်စရာကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ကိုင်ကြည့်ပါဦးဥမ္မာရယ်'

မျက်နှာလွှဲ၍ဟန်လုပ်နေသောဥမ္မာသည်ခဏသာမြင်လိုက်ရသောလီးကြီးကိုမျက်စိထဲမှမပျောက် ပါထွန်းတင့်လီးကြီးသည်၆–လက်မသာသာရှိပြီး၊ သူမရုံးမှာသုံးနေတဲ့ မြင်းလုံးလောက်တုတ်ခိုင်နေပါသည်။သူမမျက်နှာကိုထွန်းတင့်ကလှည့်လိုက်သော်လည်း၊မကြည့်ချင်သလိုလည်ပင်းကိုတောင့်ထား ပြီးစိတ်ထဲမှအလွန်ကြည့်ချင်လာ၍ ခဏမျှအကြာတွင်လှည့်လိုက်သောအခါ၊ ငေါက်ကနဲ၊ငေါက်ကနဲ ဖြစ်နေသောလီးကြီးသည် စိတ်အားဆွဲဆောင်နေသလိုထင်မိပါသည်။

ထိုနောက်ထွန်းတင့်ကသူမ၏ထမီအားချွတ်မည်အပြုတွင်
'ကျမဟာ၊ကျမချွတ်ပါရစေအကိုကြီးရယ်၊ မချွတ်ခင်တော့မီးမှိတ်လိုက်ပါလား'

'အို
ဥမ္မာကလဲကွယ်၊ဒီကိစ္စမျိုးဆိုရင်မီးဖွင့်လုပ်ရတဲ့ကိစ္စပါ၊ဒီလိုမှဥမ္မာရဲ့လှပတောင့်တင်းတဲ့ကိုယ်လုံးလေး၊စို့ချင်စရာကောင်းတဲ့နို့နှစ်လုံး၊အကိုကြီးတပ်မက်တဲ့စောက်ပတ်ကလေးတို့ကိုမြင်ရမှာပေါ့၊နောက်လိုးနေတဲ့အချိန်မှာတယောက်မျက်နှာတယောက်ကြည့်ပြီးလိုးတော့ပိုအရသာရှိတယ်၊ ကျေနပ်မှုရှိတယ်၊'

'ကျမ
မကြိုက်ပေမဲ့၊အကိုကြီးလိုလားရင်ဖွင့်ထားပါ၊ဒါပေမဲ့ညစ်ညမ်းတဲ့စကားတွေမသုံးပါနဲ့နော်၊ကျမနားဝင်ဆိုးလွန်းလို့ပါ။တောင်းပန်ပါရစေ'

'ခက်လိုက်တာဥမ္မာရယ်၊
အခုလုပ်မဲ့အလုပ်ကလည်းညစ်ပတ်တာဘဲ၊ဒီလိုနေရာမှာဒါမျိုးသုံးရ တယ်
ကိုင်းထမိန်သာချွတ်ပေတော့၊တကိုယ်လုံးအကိုကြီးမြင်ချင်လှပါဘီကွယ်'

မည်သို့မှတောင်းပန်မရသဖြင့်သူမသည်ထမိန်ကိုချွတ်ချလိုက်သည်တွင်ဖြူဖွေးဖြောင့်စင်းသော ပေါင်နှစ်လုံးကိုထွန်းတင့်သည်အငမ်းမရနမ်းလိုက်လေ၏။
ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်နေသောသူမ၏ကိုယ်လုံး လေးအားထွန်းတင့်သည်သေချာစွာကြည့်နေလေ၏၊သူမ၏တကိုယ်လုံးသေခြာကြည့်လိုက်သော်၊ရင်ကဖေါင်းဖေါင်းဗိုက်ကရှပ်ရှပ်၊စောက်အုံခုံးခုံး၊ပေါင်ဖွေးဖွေးနှင့်ထွန်းတင့်၏တဏှာစိတ်ကိုဆွပေးသလို ဖြစ်နေပါသည်။

သို့သော်ဥမ္မာစိတ်မကြွသေးသည်ကိုသိ၍သူမ၏စိတ်အားထကြွစေရန်ပြုလုပ်လေသည်။
အိပ်ယာ ဘေးမှထိုင်လျက်ပေါင်တွင်းသားတွေကိုအသာအယာပွတ်သပ်ပေးလိုက်၊
နို့နှစ်လုံးအားအလှည့်စီစို့ လိုက်နှင့်တဖြေးဖြေးစောက်အုံကိုခပ်ရွရွကလေးကလိပေးတဲ့
အခါဥမ္မာ၏ပေါင်နှစ်ချောင်းသည်စိလိုက်ကားလိုက်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထို့နောက်ဥမ္မာပါးကိုနမ်းပြီးနှုတ်ခမ်းအားစုတ်ယူလျှက်ဆံပင်ကိုသပ်ရင်းထွန်းတင့်လက်သည်အကွဲကြောင်းထိပ်စောက်စေ့ကိုလက်မနှင့်ဖိ၍အခေါင်းတွင်းသို့လက်ညှိုးနှင့်ထိုးလိုက်ရာ

သူမသည် တဟင်းဟင်း ညီးလာပြီးလျှင်စောက်ခေါင်းတွင်းမှ အရေကြည်များ ကျဆင်း၍လာပါတော့သည်။

ယခုဆိုလျှင်သူမသည်ထွန်းတင့်လီးကြီးကိုအလွန်တောင့်တနေမိသည်သာမကစောက်ခေါင်း တွင်းလီးထည့်ထားချင်စိတ်ပေါက်နေပါပြီး။

'ယားတယ်အကိုကြီး သိပ်ယားတာဘဲ'

ဟုလေသံလေးဖြင့်ညီးလိုက်ပါသည်။သူမသည်လှုပ်လှုပ် ရှားရှားဖြစ်လာပြီးထွန်းတင့် ကျောပြင်အားပွတ်သပ်နေပါသည်။အဓိပ္ပါယ်မှာ လိုး လိုးပါတော့၊ ခံ ချင်လှပြီ ဟူ၏။

အကင်းပါသောထွန်းတင့်ကသူမရဲ့ကိုယ်ပေါ် တက်၍သူ့လီးကြီးအားပေါင်တွင်းသို့သွင်း လိုက် သည်ကိုအတွေ့ထူးလှသောဥမ္မာမှာတွန့်လိမ်မသွားလေ၏။ ၄င်းအထိအတွေ့မှာ အခြားအရာနှင့်မတူပါ၊သူမ၏စောက်ပတ်နှင့်ထိနေသောလီးကြီးအားလက်နှင့်ကိုင်၍သွင်းချင် စိတ်ပေါ် လာ၏။

ထွန်းတင့်သည်သူမဖင်အောက်သို့ခေါင်းအုံးခံ၍ပေါင်ကိုဖြဲလိုက်ရာမှသူ့လီးကြီးနှင့်စောက် ပတ် အားပွတ်တိုက်ပေးလေ၏၊သူမသည်ကုတင်ပေါ် ၌လူးလိမ့်နေပြီးပါးစပ်ကလည်း

'ယားလိုက်တာကိုထွန်းတင့်ရယ်၊ ယားလိုက်တာ၊ကျမဘယ်လိုနေရမှန်းမသိဘူး'

ဟုညီးညူ၍ ပေါင်ကလေးပိုကားလာပေသည်။

ထိုအခါမှစ၍ထွန်းတင့်ကလက်တဘက်ဖြင့်ဥမ္မာစောက်ပတ်ကိုဖြဲပြီး၊ကျန်လက်ဖြင့်သူ့လီး ကြီး အားကိုခါဒစ်မြှုပ်ရုံသွင်းလိုက်သောအခါ

'အား ကျွတ်ကျွတ်' ဟူ၍ဥမ္မာကညီးညူလိုက်လေသည်။

ထွန်းတင့်ကထပ်လောင်း၍လက်တဆစ်လောက်သွင်းလိုက်ပြန်ရာ၊

'အောင်မယ်လေးအမေရယ်၊ သေပါပြီ နာလိုက်တာ ပြန်ထုတ်ပါဦးအကိုကြီးရယ်၊ ကျမမခံနိုင် တော့ဘူး၊ နာလိုက်တာနော် ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်'

ဥမ္မာကမည်သို့ပင်ညီးသော်လည်းထွန်းတင့်ကလီးပြန်မထုတ်ဘဲတဝက်ခန့်ဝင်အောင် ဆောင့် သွင်းလိုက်သဖြင့်ဥမ္မာသည်နာကျင်လွန်း၍ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာရမ်းလျက် ထွန်းတင့်ရင်ဝအားတွန်း ထားလေသည်။

ထိုအခါထွန်းတင့်သည်တဝက်သာဝင်နေသောလီးကြီးကိုထုတ်ချည်သွင်းချည်လုပ်ပေးရာသူမအ ဘို့နာတာပျောက်ပြီးကောင်းတာသို့ကူးပြောင်းသွားလေသည်။

ဤသည်ကိုအချက်ကောင်းစောင့်နေသောထွန်းတင့်ကသူမပုခုံးကိုကိုင်၍ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆောင့်လိုးလိုက်ရာ၊သူ့လီးကြီးသည်စောက်ပတ်လေးအတွင်းသို့တဗျစ်ဗျစ်မည်ဟီးကာအဆုံး ဝင်သွားလေ၏။

'အမလေး လေး သေပါပြီ သွီးကိုမကယ်နိုင်တော့ဘူးလားမေမေရဲ့ နာလိုက်တာ ကျွတ် ကျွတ် နာတယ် နာတယ်' ဟုဥမ္မာခမြာအော်မိလေ၏။

အသံတိတ်ပြီးညိမ်ကျသွားသည်နှင့်ထွန်းတင့်ကဖြေးဖြေးမှန်မှန်တချက်ခြင်းလိုးသွင်းလိုက်တိုင်းဥမ္မာ၏မျက်နှာတပြင်လုံးမဲ့ရှုံ့သွားပြီးနောက်မကြာမှီပင်အောက်မှနေ၍ကော့ကော့ပေးစပြုလာပြီးထွန်းတင့်လည်ပင်းကိုပင်ဖက်ထားမိပေပြီ။ထွန်းတင့်သည်မှန်မှန်ဆောင့်နေရာမှမြန်မြန်ဆောင့်လာသည့်အခါတွင်သူမသည်ပါးစပ်မှ တအင့်အင့်၊တဟင်းဟင်း ဖြစ်လာလျက်ကော့ကော့ပေးပြီးလျှင် ယောက်ျား၏လီးအရသာကိုကျေနပ်စွာခံစားနေလေ၏။

ဖွတ် ဖတ် ဖတ် ဖတ် ဟူသောအသံသည်တခန်းလုံးဆူနေတော့သည်။

ထွန်းတင့်သည်နို့စို့လိုက်ပါးနမ်းလိုက်နှင့်မြန်မြန်လိုးနေရသော်လည်းအပျိုစစ်စစ်ရဲ့စောက်ပတ် ဖြစ်၍တကြောင်း၊ လချောင်းအဆမတန်သရမ်းရသည်ကတကြောင်း၊ အကြောကိုအတွေ့ထူး၍မောရ မှန်းမသိပေ၊၃–မိနစ်လောက်အကြာတွင်ဥမ္မာသည် သိသိသာသာကြီးခံကောင်းလွန်းလှသဖြင့်

'ဆောင့်ပါမောင် အားမနာပါနဲ့ နာနာဆောင့်ပါ၊ ဥမ္မာခံနိုင်ပါတယ်၊ မနာတော့ပါဘူး'

ထွန်းတင့်သည်သူမအကြိုက်လိုက်၍ခပ်နာနာလေးဆောင့်လိုးထည့်လိုက်ရာ၊

'အာ အာ ကောင်းလိုက်တာမောင်ရယ် အရသာကိုရှိနေတာဘဲ၊ဆောင့်ပါဦးမောင်၊ ဆောင့်ပါ'

ထွန်းတင့်ကမည်သို့ပင်ဆောင်သော်လည်းဥမ္မာ၏ကာမစိတ်သည်ထကြွဆုံးအချိန်ဖြစ်၍အတော် မောလာပြီး၊နောက်ထပ်၁၀–ချက်လောက်တအားကုန်လိုးလိုက်ရာ သူ့သုတ်ရည်များပန်းထွက်လာပြီး နောက်မကြာမီဥမ္မာကလည်းကော့ကော့ကာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပြီးသွားပါလေတော့သည်။

ဥမ္မာသည်ထွန်းတင့်ကိုအိပ်ယာပေါ်သို့တွန်းချပြီးထထိုင်လိုက်ရာ၊ဖင်အောက်ကခေါင်းအုံးပေါ် တွင်သွေးများပေနေသည်ကိုတွေ့ရ၍ သူ့မပေါင်ချန်ကြားကိုလိုက်ရာသွေးများတွေ့မြင်ပြန်သဖြင့်တုန်လှုပ်သွားပြီးလျှင်

'ဟာ ကိုထွန်းတင့်ကြည့်ပါဦးရှင် သွေးတွေပါလား ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူး၊ ဥမ္မာတော့ဒုက္ခတွေ့ နေရပြီထင်တယ်ရှင်'

ထွန်းတင့်သည်အိပ်ယာမထလျှက်သူမပုခုံးကိုဖက်ပြီးလျှင် 'စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး ဒီသွေးတွေက မင်းအပျိုမှေးပေါက်သွားလို့ပါ၊ လာလာရေသွားဆေးလိုက်ရင်ပျောက်ပြီးသွေးတိတ်မှာဘဲ'

ရေချိုးခန်းသွားရောက်သောအခါထွန်းတင့်၏လီးမှာလည်းသွေးတွေကိုမြင်တော့မှ

'ကိုထွန်းတင့် ရှင့်ဟာကြီးလဲသွေးပေလို့ပါလား၊ရေမြန်မြန်ဆေးပြီးသွားလေ ကျမတယောက်ထဲ လုပ်ချင်တာလုပ်ရအောင်'

'ဥမ္မာဆေးပေးမှသွားမယ်'

'ကပ်မနေစမ်းပါနဲ့ရှင်ကိုယ့်ဟာကိုဆေးပေါ့'

'ဟင့် အင်း'

'ဒုက္ခပါဘဲရှင် သူ့ဟာကြီးကိုမကိုင်ချင်ပါဘူးဆိုမှ၊လာဆေးခိုင်းနေသေးတယ်
ဒီလောက်တောင် အဆေးခံချင်ရင်လာလာ ဆေးပေးမယ်'
ဟုဆို၍လီးကြီးကိုခပ်နာနာဆွဲလိုက်ရာ
'အမလေးဗျ နာလိုက်တာ'
ဟုထွန်းတင့်ကအော်လိုက်မိသည်။ဘာကြောင့်ဆိုသောလီးမွေးများ ကိုဆွဲမိ၍ဖြစ်၏။
သို့သော်ဥမ္မာကသူမဆွဲလို့နာတယ်ထင်ပြီး 'မှတ်ထား နာရမှန်းသိသကိုး
ကုတင်ပေါ်တုန်းကသူ့ ဟာကြီးနဲ့အရမ်းထိုးလိုက်တာ နာလို့ရပ်ပါဦးဆိုတာတောင်မရပ်ဘူး
ကိုင်း နာအောင်ထိုးအုံး' ဥမ္မာ သည်ပြောပြောဆိုဆိုထွန်းတင့်လီးကိုဆေးရင်းဆွဲလိမ်လေ၏။
ထွန်းတင့်သည်နာချင်ယောင်ဆောင်၍တချက်မျှအော်ပြီးအပြင်သို့ထွက်သွားလေ၏။
ဥမ္မာသည်သူမ၏စောက်ပတ်ကိုစမ်းကြည့်ရာပူစပ်စပ်ကြီးဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၍စောက်
ခေါင်းအတွင်းသို့လက်ညှိုးနှင့်ထိုးကြည့်ပြန်တော့အောင့်သက်သက်ဖြစ်နေ၏။အတန်ကြာစမ်း
သပ်ပြီးနောက်ရေနှင့်ဆေးကြော၍အဝတ်တခုနှင့်သုတ်ကာအိပ်ခန်းပြန်လာသောအခါတွင်ထွန်း
တင့်သည်အဝတ်မဝတ်ဘဲကိုယ်လုံးတီးနှင့်အရက်ထိုင်သောက်နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။
ဥမ္မာသည်ကုတင်ပေါ်တွင်ပုံနေသောထမိန်ကိုဝတ်ရန်ကောက်ယူလိုက်ရာထွန်းတင့်က
'မဝတ်ပါနဲ့ဦး စခမ်းသွားဘို့ရှိသေးတယ်၊အခုမှဘာရှက်စရာလိုသေးလဲကွယ်'
ဥမ္မာသည်မဝတ်တော့ဘဲမှန်ခုံရှေ့ထိုင်ပြီးဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသောဆံပင်ကိုပြုပြင်လေ၏။
ပြီးစီး လျှင်ထလာရာထွန်းတင့်ကလက်ဆွဲ၍သူ့ပေါင်ပေါ်ထိုင်ခိုင်းပြီး
'ကောင်းရဲ့လားဥမ္မာ အလိုးခံရတာကောင်းတယ်တဟုတ်လား ဟင်'
'အို ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာလဲ မသိဘူးအောင့်နေတာဘဲသိတယ်'
'ဒါကတော့ပဌမအကြိမ်မို့လို့ပါ၊ နောက်နှစ်ခါသုံးခါလောက်အလိုးခံပြီးရင်
အောင့်တော့မှာမဟုတ်ဘူးကွယ်'
'အမေလေး နောက်နှစ်ခါသုံးခါ ဟုတ်လား၊ ဟင့်အင်း တော်ပြီ တော်ပြီ
တခါဆိုကျေနပ်ရောပေါ့ ကျမခံနိုင်တော့ဘူး၊နာနေသေးတယ်၊နောက်မှလုပ်သေးတာပေါ့နော်'
'ဘယ်ဟုတ်မလဲဥမ္မာရဲ့
ဒီလိုနာနေတဲ့အချိန်မှာနောက်ထပ်ဆက်မလိုးရင်ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်'
'အို ဘယ်လိုဒုက္ခလဲရှင် ကျမသိပါရစေ'
'အေးလေ ဒီအခါထဲနဲ့ရပ်လိုက်ရင် ဥမ္မာအဘို့ကောင်းကောင်းလမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူး
ကွတကွ တဖြစ်နေလိမ့်မယ်
ဒီတော့မြင်တဲ့လူတွေဟာဥမ္မာအလိုးခံဘူးတာကိုသိသွားကြမှာပေါ့'
'ဒုက္ခပါဘဲရှင်'
'အေး ဒီတော့ဆက်ခံရုံပေါ့'
'တကယ်လား ကျမကိုခြောက်နေပါနဲ့ရှင် ကြောက်နေရတဲ့အထဲမှာ'

'ကိုင်း ဒီလိုဆိုရင်လဲ ရှင့်သဘောဘဲ လုပ်ချင်သလိုလုပ် ကျမပျောက်ရင်ပြီးတာဘဲ'

ဤကဲ့သို့ပြောဆိုနေစဉ်ဉမ္မာ၏နို့အုံကလေးများကိုအလှည့်ကျဆုပ်နယ်ပြီးနို့သီးခေါင်းလေးအားချေပေးရင်းဉမ္မာ၏ဆံပင်ကိုဖြေချလိုက်ပြီးငှင်းမျက်နှာကိုဆံပင်များကြားသို့သွင်း၍ရနံ့အစုံကိုခံစားနေရာမှသူလီးကြီးသည်မာတောင်လာပြီးဉမ္မာ၏ဖင်ကြားထဲသို့ထောင်တက်လာပါတော့သည်။

'ကြည့်ပါလား သူ့ဟာကြီးကသရမ်းဘဲသရမ်းနိုင်လွန်းတယ်'

'ဘာလဲဉမ္မာ'

'ရှင့်ဟာကြီးကိုပြောတာ ကြည့်စမ်းမာတောင်နေလိုက်တာ ကြောက်စရာကြီး'

'အော် ဒါကတော့ဖြစ်ရမှာပေါ့အချစ်ရယ် ပူးပူးကပ်ကပ်နေရုံသာမက
အကိုကအချစ်ရဲ့နို့ကလေးနဲ့ကစားတော့ သူကလဲသူ့အဖေါ်ရှာနေတာပေါ့'

'အကိုပြောတဲ့အဖေါ်ဆိုတာ ဉမ္မာနားမလည်ဘူး ရှင်းပြပါဦး'

'ဒီလိုကွ
အကို့လီးကြီးကသူ့ဘက်ဖြစ်တဲ့ဉမ္မာစောက်ပတ်လေးကိုလိုက်ရှာနေတာကိုပြောတာ'

'တော် တော် ဆက်မပြောနဲ့ကျမနားလည်ပြီ'

'အေး နားလည်ရင်လဲလုပ်ငန်းစကြရအောင်'

ဉမ္မာသည်မည်သို့မျှမငြင်းတော့ဘဲသူမ၏အကြောထမှုကိုဖြည့်စွမ်းနိုင်သည့်လီးကြီးအလိုးကိုခံချင်စိတ်ပေါ်လာပြန်ပေသည်။

သူမကိုယ်တိုင်ကုတင်ပေါ်တက်၍ပက်လက်လှန်ပြီးပေါင်ကားထားရာမှ

'အကို ဖြေးဖြေးသွင်းနော် စောစောကဒဏ်ရာမပြေသေးဘူး'

'ဒီလိုဆို အချစ်ကိုယ်တိုင်ကိုင်ထည့်ပေးပါလား ဘယ့်နဲ့လဲဟင်'

'ဟင့်အင်း မကိုင်ချင်ဘူး'

'ဘာလဲ ရှံလို့လားဉမ္မာ'

'ကြောက်လို့ပါအကိုရယ်'

'ခက်ပါဘိဉမ္မာရယ် ကိုင်ဘို့တော့ကြောက်တယ်
စောက်ပတ်သွေးထွက်အောင်လိုးတာကိုတော့ မကြောက်ဘူး ဟုတ်လား'

'အော် ဒါကတော့သွင်းလိုက်ရင် သွေးထွက်မှန်းဘယ်သိမလဲ'

'အေးလေ မကိုင်ချင်မကိုင်ပါနဲ့ အကို့ဟာအကိုထည့်ရမှာဘဲ'

ထို့နောက်ထွန်းတင့်သည်ဉမ္မာဘေးအိပ်ချလိုက်ပြီးနို့စို့ရုံမကစောက်ပတ်ကိုလည်းပွတ်သပ်နေရာမကြာမီပင်သူမသည်ကလိသောဒဏ်ကိုမခံနိုင်သဖြင့်စိတ်ထကြွလာပြီး၊ပါးစပ်မှတဟင်းဟင်း ညီး၍ စောက်ခါင်းအတွင်းမှအရည်ကြည်များကလည်းကျဆင်းလာပေပြီ။

ထွန်းတင့်သည်ဥမ္မာ၏ပါးကိုနမ်းပြီးနှုတ်ခမ်းအားစုတ်ယူလိုက်ရာဥမ္မာသည်ခါးကော့လာပြီး ထွန်းတင့်ကိုတအားဖက်ထားချိန်တွင်ထွန်းတင့်လက်ညှိုးသည်စောက်ခေါင်းတွင်းသို့ရောက်နေလေ၏။

'ယားတယ်မောင် သိပ်ယားနေပြီ ဆက်ပြီးမညှဉ်းဆဲပါနဲ့တော့ မြန်မြန်လိုးလိုက်စမ်းပါ'

ထွန်းတင်သည်အိပ်ယာမှထ၍သူမပေါင်ကြားထဲသို့ဝင်ထိုင်လိုက်ရာပေါင်နှစ်ချောင်းမှာပိုကားသွား ပြီးကော့လျက်ရှိနေပါသည်။

ပဌမအချီကဲ့သို့ဖင်အောက်ခေါင်းအုံးချပြီးနောက်ထွန်းတင့်ကသူ့လီးကြီးကိုစောက်ပတ်ဝတေ့၍ဒစ်မြုတ်အောင်သွင်းလိုက်ရာဥမ္မာသည်ရှုံမဲ့၍မျက်စိမှိတ်ကာသူမစောက်ပတ်အားပိုမိုပြဲလာအောင် ပေါင်ကိုကားပြီးဖြဲပေးလိုက်ပါသည်။

ထွန်းတင့်သည်တချက်ဆောင့်ထိုးလိုက်ရာသုံးပုံတပုံဝင်သွားသဖြင့်ဥမ္မာသည်အောင့်ကောင်းကြီးကောင်းသွားလေရာ၊

'အမလေး အကိုရ နာလိုက်တာ'

ဥမ္မာသည်နောက်ထပ်လီးမဝင်ရန်သူ၏လက်ဖြင့်ကျန်တဝက် အားဆုတ်ကိုင်ထားလေ၏၊ လီးကြောက်သောသူမသည်လီးကိုင်သောဘဝသို့ရောက်နေပါပြီ။

ထွန်းတင့်ကလည်းဆက်မသွင်းသေးဘဲဥမ္မာ၏နူးညံ့သောလက်ရှိန်ကြောင့်အရသာအမျိုးတွေ့နေလေသည်။ထွန်းတင့်ကလည်းသူမ၏ဆံပင်ကိုသပ်၍ပါးကိုနမ်းပြီးနှုတ်ခမ်းကိုစုတ်ယူလိုက်ရာ။

'လုပ်ပါတော့မောင် သိပ်ယားလာပြီ'

အဆင်သင့်စောင့်နေသောထွန်းတင့်ကအသာကြွ၍ခပ်ပြင်းပြင်းဆောင့်လိုးလိုက်ရာ

'အို အို နာတယ်မောင် နာတယ် ကျွတ် ကျွတ် မထူးတော့ပါဘူး
တချောင်းလုံးဝင်အောင်သာ လိုးလိုက်ပါ ကျမအောင့်ခံပါမယ်
ဒီလိုမှဘဲအနာသက်သာတော့မှာဘဲ'

ထွန်းတင့်သည်သူမ၏ပုခုံးကိုကိုင်၍အားကုန်ဆောင့်သွင်းလိုက်ရာ၊သူမစောက်ပတ်ထဲသို့ ဗျစ် ကနဲမည်ကာတချောင်းလုံးဝင်သွားလေ၏။
သူမသည်တွန့်လိမ်ကောက်ကွေးပြီးအံကြိတ်ခံလိုက်ပေသည်။
၄င်းနောက်ထွန်းတင့်သည်ဆက်မလိုးသေးဘဲခဏငြိမ်နေကာနို့ကိုစုတ်လျက်ရှိပြီးကျဉ်းမြောင်းသောစောက်ပတ်အတွင်းမှလီးကြီးပြန်နှုတ်သည့်အခါစောက်အုံအခုလုံးကြွတက်လာသည်ဟုထင်ရ လေသည်။ တဖန်ပြန်လည်ဆောင့်သွင်းလိုက်သောအခါန္ဒားမဒမ်းမကိုန္ဒားသိုးကြီးလိုးနေသည့်ပမာ 'အင့်' ကနဲအသံထွက်လာလေတော့သည်။

ထွန်းတင့်သည်ပါးနပ်ကျင်လည်စွာဖြင့်အချက် ၂၀–လောက်မှန်မှန်လိုးနေရာ
သူမမှာမအောင့်နိုင်တော့သဖြင့်၊

'အမလေး ကောင်းလိုက်တာမောင်ရယ် ဆောင့် ဆောင့် နာနာသာဆောင့် ကောင်းလိုက်တာ နော် ဆောင့် ဆောင့် အင်း အင်း ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ' ထွန်းတင့်သည်တအားဆောင့်နေသည့်အတွက်ချွေးတလုံးလုံးနှင့်အနည်းငယ်မောဍ်ရပ်လိုက်လျှင်

'ဘာပြုလို့ရပ်လိုက်တာလဲမောင်ဆောင့်စမ်းပါခံလို့ကောင်းနေမှရပ်မထားပါနဲ့ ဆက်ဆောင့်ပါ'

သူမသည်ပန်းတိုင်ရောက်ခါနီးမှအမောဆို့နေတဲ့ထွန်းတင့်ကိုဆက်ပြေးရန်တိုက်တွန်းနေသလို ဖြစ်နေ၏။

'အင်း အင်း ကောင်းတယ်မောင် ဘယ်လိုခံလို့ကောင်းမှန်းမသိဘူး အား အား'

ထွန်းတင့်သည်မီးကုန်ယမ်းကုန်ကြိုးစားဆောင့်ရွှက်နေလေရာသူမအဘို့အတွေ့ထူးလှသဖြင့်၊

'မောင် မောင် မြန်မြန်ဆောင့်ပါ အားမနာပါနဲ့ ကျမစောက်ပတ်ကွဲရင်ကွဲသွားပါစေ၊ ဆောင့်ဆောင့် ကောင်းတာမှပြောမနေနဲ့ မြန်မြန်လုပ် ကျမ ပီးတော့မယ် ပီး ပီး အား'

'အား'

ဟူသောအသံနှင့်အတူနှစ်ဦးသားပြိုင်တ၍ပြီးသွားရာသူမသည်အရုပ်ကြိုးပြတ်ဖြစ်နေပြီး ထွန်းတင့်ကဝက်သိုးမှိန်းမှိန်းနေလေသည်။

'မောင် ဆင်းပါတော့ကွယ် မောင့်ကိုယ်ကလေးလိုက်တာလွန်ရော'

ထွန်းတင့်ကလီးကြီးကိုဆွဲနှုတ်လိုက်ရာ 'စွပ်' ဟူသောအသံနှင့်အတူတယောက်မျက်နှာတယောက်ကြည့်၍ပြုံးစိစိလိုပ်နေရာမှထွန်းတင့်ကသူမအားတအားဖက်နမ်းလိုက်ရာ၊သူမကလည်းပြန်ဖက်၍နမ်းလိုက်ပြီးနောက်ရေချိုးခန်းတွင်းသို့ဝင်သွားကြပါတော့သည်။

သူတို့နှစ်ဦးရေချိုးခန်းအတွင်းမှပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီးအပန်းဖြေနေစဉ်၊

'ကောင်းရဲ့လား ဥမ္မာ'

'ဘာကောင်းတာလဲ ကျမမသိဘူး'

'ခုနကကုတင်ပေါ်မှာကောင်းလိုက်တာလို့အော်ပြီး အခုမသိဘူးလေးဘာလေးနဲ့လုပ်နေပြန်ပြီ'

'အကိုသိပ်ဆိုတာဘဲခုနကနဲ့ အခုမဆိုင်ဘူးတော်ပါတော့ ဘာတွေရှောက်မေးနေတာလဲ'

အတန်ကြာမှဥမ္မာသည်ထွန်းတင့်၏ပျော့ခွေနေသောလီးကြီးကိုကြည့်ကာ၊

'ကြည့်စမ်း ၁၀–မိနစ်လောက်မှာ အခြေအနေပြောင်းသွားလိုက်တာ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လို ဘဲ ဟိုတုံးကတော့သွေးထွက်အောင်လုပ်နိုင်တယ်' ဟုပြော၍မျက်လုံးဝှေ့ကစားလိုက်ပါသည်။

'ဒါကတော့ သဘာဝပေါ့အချစ်ရယ် သူလုပ်စရာရှိတာလုပ်ပြီးအနားယူနေတာ နောက်လဲဆက် ရန်ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား ခုမှ၁၀–နာရီရှိသေးတာဘဲ သူကတညလုံးအကျိုးဆောင်ရမဲ့ မောင်ဖိုးထောင်ဘဲ'

'ဘာပြောတယ် တညလုံးလုပ်ရမယ် သေလိုက်ပါတော့ရှင် တညလုံးဘယ်သူကခံမယ်ပြောလို့ လဲ ဟင် အကိုကြီးနော်တာဘဲ ကျမအခုတောင်အိပ်ချင်ပြီ'

ထွန်းတင့်သည်ဥမ္မာလက်ကိုဆွဲ၍သူပေါင်ပေါ်သို့အိပ်ခိုင်းလျက်နူတ်ခမ်းကိုအနောက်တိုင်း ဆန် ဆန်စုတ်ယူလိုက်ပါသည်။

ပဌမသော်ဥမ္မာမှာအော့နှလုံးနာသလိုရှိပြီးနောက်လျှာအချင်းချင်းထိ၍အရသာတွေ့သောအခါ သူမကပင်ပြန်လည်စုတ်ယူလိုက်၏။

ထွန်းတင့်သည်ဥမ္မာကိုဖက်ထားရာမှသူ၏လက်နှစ်ဘက်သည်နို့ကိုငှင်း၊ပေါင်တွင်းသားများ ကိုငှင်းခပ်ရွရွလေးချေပွတ်သပ်ပေးရာဥမ္မာသည်အညိမ်မနေတော့ဘဲခြေနှစ်ချောင်းအားဖြဲ လိုက်စိလိုက်ပြု လုပ်လာပြီးထွန်းတင့်ကိုဖက်ထားလေသည်။

ထွန်းတင့်သည်အဆင့်တက်၍ပေါင်မှစောက်ပတ်သို့ကူးလာရာသူမမှာဆပ်ကနဲတုန်၍ပေါင်ကိုဖြဲ ပေးလိုက်ပါသည်။၄င်းနောက်ချွန်တက်နေသည့်စောက်စေ့ လေးအားမထိတထိကလိလိုက်ရာ စောက်ခေါင်းတွင်းမှလိုးလမ်းလွယ်ကူရန်စောက်ရည်များကျဆင်း နေပေပြီ။

မျက်နှာခွာ၍ကြည့်လိုက်ရာပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့်ဇိမ်တွေ့သောဥမ္မာသည်အသက်ရှူပြင်းနေ ပါ၏၊သူမကိုကုတင်ပေါ်အသာချလိုက်ပြီးနို့စို့လိုက်စောက်ပတ်ကလိလိုက်လုပ်ပေးသည့်အခါ။

'ယားလှပါပြီအကိုရယ် အချိန်ဆွဲမနေပါနဲ့တော့မြန်မြန်လုပ်စမ်းပါ'

'မရှိလို့လိုးစားကြတာဖြေးဖြေးပေါ့'

'ဘာဖြေးဖြေးလဲ ဘာလဲမရှိတာ'

'ဒီလိုလေ ဥမ္မာမှာလဲလင်မရှိ အကိုကြီးမှာလဲမိန်းမမရှိ မရှိသူအချင်းချင်းလိုးတာ ဖြေးဖြေးလိုးကြမယ်ပြောတာ'

ထွန်းတင့်သည်ပြောပြောဆိုဆိုသူမလက်ကိုကိုင်၍တောင်နေသောလီးပေါ်တင်ပေးလိုက်ရာ တွင်ပဌမတော့ကြောက်သလိုလိုနှင့်နောက်တော့ဆုတ်မိလာသည်။ဆုတ်မိသည်အမှအစပယ် ပယ်နယ်နယ်ကိုင်ဆွပါလေသည်။

ထို့နောက်တွင်ထွန်းတင့်၏လီးကြီးကိုသူ့ပေါင်ကြားသို့ဆွဲသွင်းရာထွန်းတင်ကကိုယ်ကြွ၍ လိုက်လာပြီးသူမကိုခွလျက်သားဖြစ်နေ၏။

သူမသည်အဆင်သင့်ဖြဲထားသည့်စောက်ပတ်ထဲသို့ထိုးသွင်းပြီးနောက်

'လုပ်ပါတော့အကိုရယ် ယားလွန်းလို့အရေတွေထွက်ကုန်ပြီ'

ထွန်းတင့်သည်သူမ၏ဒူးနှစ်လုံးထောင်ပေါင်နှစ်ချောင်းဖြဲပြီးအရေရွှန်းသည့်စောက်ပတ်အ တွင်းသို့သွတ်သွင်းလေရာတဝက်မျှဝင်သွားပေပြီ။

'အင်း'

ဟူသောသက်ပြင်းတချက်ချပြီးသူမလက်ဖြင့်ပေါင်ကိုဆွဲကားပေးရာ၊ထွန်းတင့်ကတအား ကုန်လိုးလိုက်သဖြင့်လီးတချောင်းလုံးအဆုံးဝင်သွားပါသည်။

ဥမ္မာသည်မျက်နှာသာမဲ့၍အခံမပျက်ပေ၊ထွန်းတင့်ကိုတအားဖက်ပြီး

'ဆောင့်ပါမောင် မြန်မြန်လေးဆောင့်ပါ ယားတဲ့ဒဏ်ကိုကျမမခံနိုင်ဘူး အေး အား ဒီလို ဆောင့် ကောင်းလိုက်တာနော် ဘယ်လိုအရသာရှိမှန်းမသိဘူး ဒီလိုအရသာမျိုးတခါမှမခံစားရသေး ဘူး အား ဆောင့်ပါ နာနာဆောင့် အင်း အင်း ကောင်းလိုက်တာမောင်ရယ် အသဲစွဲသွားတာဘဲ'

ထွန်းတင့်သည်မှန်မှန်ဆောင့်သောအခါ 'ဖတ် ဖတ် ဖတ်' ဟူသောအသံထွက်လာပြီးနှစ်ဦး စလုံးကာမအရသာကိုဒင်းပြည့်ကျပ်ပြည့်ခံစားနေရပေ၏။မြန်မြန်နှင့်နှေးနှေးစခမ်းသွားနေရာ ၁၀–မိနစ်လောက်အကြာတွင်၊

'မြန်မြန်ဆောင့်စမ်းပါကျမပြီးခါနီးတော့မယ် အား အား ဆောင့် ဆောင့်ခံလို့ကောင်းလိုက်တာ မောင်ရယ် အမလေး မောင့်ဟာကြီးက ကျမဟာမှာပြည့်ကျပ်နေတော့ဆောင့်လိုက်တိုင်းဘယ်လိုအ ရသာရှိမှန်းမသိဘူး ဆောင့် ဆောင့် အား အား မြန်မြန်မောင် မြန်မြန် လာပြီ လာပြီ လာ အား'

ထိုအချိန်တွင်နှစ်ဦးသားပြိုင်တူပြီး၍အမောဖြေကြပြီးနောက်ထထိုင်လိုက်ရာစောက်ခေါင်း တွင်းမှလီးထွက်သံသည် 'စွပ်' ကနဲမည်ပြီးဥမ္မာကထွန်းတင့်၏လီးကြီးကိုမရွံမရှာပွတ်သပ်ပေးရင်းက၊

'ဒီဟာကြီးဟာသိပ်ပြီးတော့ကဲရုံမက၊ ကောင်းလဲကောင်းပါလားမောင်ရယ်၊ သူ့ကြောင့်ကျမအ ဘို့မိန်းမဖြစ်ရကျိုးနပ်သွားပြီ၊ ယောကျ်ားရဲ့ယုယမှုကိုကောင်းကောင်းကြီးသိသွားရပါပြီးမောင်ရယ်'

'ဒီလိုဆိုရင်အကိုကိုကျေးဇူးမတင်ဘူးလား'

'တင်တာပေါ့မောင်ရယ် ဒီဟာကြီးကိုတင်ရင်လဲမောင့်ကိုတင်တာနဲ့အတူတူမဟုတ်ဘူးလား'

'ခုထိဟိုဟာ၊ကျမဟာခေါ်နေတုန်းဘဲလားဥမ္မာနာမယ်ရှိသားဘဲနာမယ်ခေါ်ပါကွယ်'

'ရှက်စရာကြီးမောင်ရယ်'

'ခေါ်ပြစမ်းပါအချစ်ရယ် တခါထဲခေါ်ပြရင်မောင်ကျေနပ်ပါပြီ'

'ဟင့်အင်း မခေါ်ချင်ဘူး'

'ဥမ္မာကလဲကွယ် တခါထဲခေါ်ပြပါဆိုမှဘဲ'

သူမသည်ထွန်းတင့်အားမျက်စောင်းတချက်ထိုးလိုက်ပြီး

'ဒါဘဲနော် ဒီတခါခေါ်ပြီးရင် နောက်ထပ်မခေါ်ခိုင်းရဘူး'

'အေးပါကွယ်'

ထွန်းတင့်သည်ပြောပြောဆိုဆိုဥမ္မာ၏လက်ကိုဆွဲကိုင်ပြီးလီးကြီးအားလက်ညှိုးထိုးကာ

'တာကဘာခေါ်သလဲ'

'လ လ လီး'

'ဟုတ်ပြီ လီးအောက်ကတွဲကျနေတာကကော'

'ဂွေးဥ'

'မှန်သဗျာ'

ထို့နောက်ဥမ္မ၏ပေါင်ကြားထဲသို့လက်နှိုက်ပြီးမော့ကြည့်လိုက်ရာ

'စောက် စောက် ရှက်စရာကြီးမောင်ရယ်၊မခေါ်ပါရစေနဲ့ ဥမ္မာသိပါတယ်
ပြောနေရဦးမှာလား'

'ခေါ်ပြရမယ်ဥမ္မာ'

ဥမ္မာ၏မျက်နှာမှာရှက်သွေးတွေတဖြေးဖြေးပြန့်လာပြီးထွန်းတင့်ရင်ခွင်ထဲသို့အတင်းဝင်
လိုက်ကာမျက်နှာကိုရင်ဘတ်နှင့်ကပ်လျက်အသံတိုးတိုးလေးဖြင့်

'စောက်ပတ်' ဟုအမည်တတ်ပေးလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်ထွန်းတင့်သည်အသာဆွဲလှည့်၍ဥမ္မာ၏ပေါင်ကြားဝင်ပြီးသူ့လီးကြီးနှင့်စောက်
ပတ် တွင်းသို့ထိုးသွင်းလိုက်ပါသည်။

'အခုအကိုဘာလုပ်နေတာလဲဥမ္မာ'

အောက်မှနေ၍မျက်စိမှိတ်ပြီးအရသာခံနေသောဥမ္မာကဒေါသသံလေးနှင့်

'ဒီလောက်တောင်သိချင်လှတယ် လိုးနေတာ လိုးနေတာ ကိုင်း ကျေနပ်ပြီးလား'

'ဒါကလေးမေးတာကိုစိတ်ဆိုးရင် အကိုမလိုးပါတော့ဘူးကွယ်'

ထွန်းတင့်သည်သူလီးကြီးကိုပြန်နှုတ်မည်အပြုတွင်ဥမ္မာကသူမပေါင်ကိုစိလိုက်ပြီး

'ဟင့်အင်း မထုတ်ရဘူးမောင် မထုတ်ရဘူး'

'ဥမ္မာစိတ်ဆိုးတယ်မဟုတ်လား စိတ်ဆိုးရင်လဲမလုပ်ရုံပေါ့'

'ကျမစိတ်ဆိုးတာမေးလို့ပါ၊ လုပ်တာကိုစိတ်မဆိုးပါဘူး'

'ဒါဖြင့်ဥမ္မာကလိုးတာကြိုက်တယ်နော်'

ဥမ္မာသည်ခေါင်းသာညိမ့်ပြလိုက်ပါ၏။ထွန်းတင့်ကအရမ်းဆောင့်အရမ်းလိုးလိုက်သလိုဥမ္မာ
က လည်းအပေးကောင်းအစုတ်ကောင်းလှသဖြင့်မကြာမီပင်ထိပ်ဆုံးပန်းတိုင်သို့လှမ်းကိုင်
မိကြလေတော့သည်။

အတန်ကြာအမောဖြေပြီးနောက်ဥမ္မာကရေချိုးခန်းထွက်သွားပြီးထွန်းတင့်ကထမင်းစားခန်း
ထဲရှိ ကြောင်အိမ်တွင်းမှအဆင်သင့်ဖော်ထားသောနို့၊ကြက်ဥ၊သကြားနှင့်ဘရန်ဒီနှစ်ခွက်တို့
ကိုအိပ်ခန်းရှိစားပွဲပေါ်သို့တင်ပြီးဆေးလိပ်ထိုင်သောက်နေလေ၏။

ဥမ္မာသည်ရေချိုးခန်းမှပြန်ထွက်လာသဖြင့်ထွန်းတင့်လည်းရေချိုးရန်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည်ဖီးလိမ်းပြီးကြသော်လည်းအဝတ်များမဝတ်ဘဲထိုင်နေကြစဉ်ထွန်းတင့်ကဖန်ခွက်ကိုလှမ်းယူပြီးသူမအားတခွက်ပေးလျက်၊

'ရော့ဥမ္မာ ဒီဆေးလေးသောက်လိုက်စမ်းပါကွယ်'

'ဘာတွေလဲအကို'

'နို့တို့ကြက်ဥနဲ့သကြားတို့ပေါ့ကွယ်'

ဥမ္မာသည်စမ်သောက်ပြီးမှအရသာထူးတွေ့သဖြင့်တခွက်လုံးသောက်ချလိုက်ပြီး။

'ကျမနုံးနေပြီအကို ဟိုနေရာကလဲအောင့်နေတယ် ဒီတော့ကျမအိပ်လိုက်ဦးမယ်နော်'

ထွန်းတင့်ကခေါင်းညိမ့်ပြလိုက်ပြီးလက်ထဲရှိဖန်ခွက်ကိုသောက်ချပြီးလျှင်ကုတင်ပေါ်တက်၍သူမဘေး၌တဦးကိုတဦးမထိဘဲအိပ်ပျော်သွားကြရာနံနက်ရ–နာရီမှနိုးကြလေသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည်အိပ်ယာမှနိုး၍ရေမိုးချိုးကြပြီးသည့်နောက်တွင်ထွန်းတင့်က

'ဥမ္မာရေ ပဲခူးကိုသွားကြရအောင် ဒီမှာတနေ့လုံးပြင်းစရာကြီးကွယ်'

'ကောင်းသားဘဲအကို ကျမလဲပဲခူးကိုမရောက်တာကြာပြီ'

သူတို့နှစ်ယောက်သည်ပဲခူးမြို့ပေါ်ရှိဘုရားများနှင့်လိပ်ပြာကန်တို့တွင်ဖူးမျှော်အပန်းဖြေကြပြီး နောက်ညနေ၃–နာရီလောက်ပြန်လာကြပြီးရေချိုးအမောဖြေ၍ ဝယ်လာသောအစားအသောက်တို့ကို စားပြီးနောက်ကုတင်ပေါ်တက်၍လုပ်ငန်းစကြပေပြီ။

ထွန်းတင့်သည်ဥမ္မာစိတ်ကိုထကြွအောင်လုပ်၍အိပ်ရက်နှင့်တချီ၊လေးဘက်ကုန်း၍တခါ၊ကုတင်စောင်းအိပ်ရက်နှင့်တကြိမ်၊သုံးကြိမ်သုံးခါလိုးကြခံကြပြီးနောက်ကာမ၏နွမ်းနယ်မှုဖြင့်နှစ်ဦးသားအိပ်ပျော်သွားကြလေတော့သည်။

တနင်းလာနေ့နံနက်တွင်ထွန်းတင့်သည်ဥမ္မာအားအိမ်ပြန်ပို့ရာလမ်းခရီး၌

'ဥမ္မာရေ နောက်ကိုအိပ်ဘို့လာခေါ်ရင်လိုက်မယ်မဟုတ်လား'

'ညဘက်ဆိုရင်တော့မဖြစ်ဘူးအကို နေ့ဆိုရင်တော့ကြံဖန်လုပ်ရင်ဖြစ်လိမ့်မယ်ဒါအကိုစီစဉ် ပေါ့ ကျမကတော့အသင့်ဘဲ'

'အေးအေး ဒီလိုမှပေါ့ကွယ်'

ဥမ္မာသည်အိမ်ရောက်၍ပဲခူးမှဝယ်လာသည့်အစားအသောက်များကိုညီမများအားပေးလျှက်မိခင် ကြီးကိုပြန်ရောက်ကြောင်းအသိပေးကာ၊ အတွေးနယ်ချဲ့နေသည်မှာသူမသည်ရာထူးလည်းတက်၍လီးအရသာကိုလည်းဒင်ပြည့်ကျပ်ပြည့်ခံစားခဲ့ရသည်ကိုတွေး၍ပီတိဖြစ်နေရှာပါတော့သတည်း။